Στροβιλισμός

Ελένη Αμιραλή

> You are your life and nothing else.
>
> -Jean Paul Sartre

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε. Ο άντρας έσυρε τα πόδια του βαριά και καταπονημένα από την προηγούμενη μέρα μέχρι το χολ. Πήρε μια βαθιά ανάσα πριν ανοίξει την πόρτα. Για λίγο οι σκέψεις του πήγαν στις πιθανότητες που τον περίμεναν έξω από την πόρτα, όμως σταμάτησε τον εαυτό του. Ήταν ανώφελο.

Η πόρτα άνοιξε αργά, τρίζοντας δυνατά σε κάθε μοίρα. Ο άντρας έβγαλε απ’ έξω το κεφάλι του και κοίταξε τον άδειο διάδρομο. Μονάχα το φως του ηλίου τον χαιρέτησε απαλά στο μάγουλο του από το παράθυρο στον τοίχο. Ο ήχος των αυτοκινήτων ακουγόταν στην απόσταση. Ο άντρας δεν βλέπει παρά έναν κλειστό φάκελο μπροστά από την πόρτα. Τον σηκώνει προσεκτικά και κλείνει την πόρτα μπαίνοντας για άλλη μια φορά στην ασφάλεια του σπιτιού του. Κάθε άλλος άνθρωπος στη θέση του θα ήταν προβληματισμένος, αλλά όχι εκείνος. Ήξερε τι τον περίμενε. Ο φάκελος δεν είχε τίποτα ιδιαίτερο με μια πρώτη ματιά. Ο άντρας τον γύρισε στα χέρια του. Όμως δεν υπήρχε τίποτα να διαβάσει. Μέσα του δεν υπήρχε παρά ένα λευκό χαρτί. Χωρίς προτάσεις, χωρίς τελείες, μόνο ένα όνομα γραμμένο καλλιγραφικά στο κέντρο του.

Όλα τα υπόλοιπα ήταν ρουτίνα. Ο άντρας μπήκε στο ντους, χτένισε τα λιγοστά μαλλιά που κρατούσε με επιμονή το κεφάλι του και ντύθηκε. Πήρε τα κλειδιά του μερικά χαρτονομίσματα και ένα πακέτο τσιγάρα που φιλούσε στο κομοδίνο του. Προσπαθούσε να κόψει το κάπνισμα και τοποθέτησε με δισταγμό το πακέτο πίσω στο κομοδίνο.

Το σπίτι του ήταν μικρό αλλά άνετο για έναν εργένη. Δεν ήταν πάντοτε εργένης βέβαια. Κάποτε είχε μια αγάπη. Μια αγάπη που έμοιαζε πιο αγνή και πιο ουσιώδης από κάθε βιβλίο και κάθε ταινία, όπως για όλους τους ερωτευμένους. Του την πήρε όμως η καταιγίδα των περιστάσεων και των κακών συνηθειών. Μια αγάπη τόσο εύθραυστη τελικά που εξαφανίστηκε σαν τον καπνό του τσιγάρου του. Μόνο το τσιγάρο του έμεινε από εκείνη την αγάπη.

Κάτω από εκείνο το κομοδίνο, από το πακέτο με τα τσιγάρα, από την αγάπη του, υπήρχε μια εσοχή στον τοίχο. Ο άνδρας έσπρωξε το κομοδίνο και αποκάλυψε την εσοχή. Από μέσα της έβγαλε έναν μακρύ, μαύρο σάκο και επανατοποθέτησε το κομοδίνο στη θέση του. Έριξε τον σάκο πίσω από την πλάτη του, πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα και πήγε προς την πόρτα.

Ο Νίκος κοίταξε το ρολόι του και αναστέναξε. Η ώρα είχε περάσει και θα αργούσε να πάει σπίτι. Είχε ακόμα καλή διάθεση όμως επειδή ήταν Πέμπτη και τις Πέμπτες έπαιζε η αγαπημένη του σειρά. Έκλεισε τον υπολογιστή του και τα βιβλία του και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Έγραψε το όνομα του και την ώρα αποχώρησης του στο βιβλιαράκι στο γκισέ του κτηρίου. Με μεγάλα καθαρά γράμματα, προσέχοντας κάθε τόνο και καμπύλη του ονόματος του χωρίς να ξέρει ότι κάποιος άλλος έκανε το ίδιο εκείνο το πρωινό.

Ο ήλιος έδυε και το φως του έκανε τις πολυκατοικίες να φαίνονται πορτοκαλί. Ο Νίκος έβαλε τα γυαλιά ηλίου του και ξεκίνησε να πηγαίνει προς το σπίτι. Στο δρόμο του πέρασε από την αγαπημένη του καφετέρια όπου και κάθισε να πιει έναν καφέ στη μοναξιά του. Δεν τον ενοχλούσε η μοναξιά. Του άρεσε η δική του παρέα. Με τον εαυτό του ήταν πάντοτε ειλικρινής, κάτι που έλειπε από τις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους. Ότι και να του συνέβαινε ήξερε πως θα έχει πάντα τον εαυτό του, χωρίς να σκεφτεί πως αυτή η προσέγγιση θα μπορούσε να του τον στερήσει. Όσο παράγγελνε τον καφέ του κάποιος τον παρατηρούσε προσεκτικά. Εν αγνοία του Νίκου, ένα ζευγάρι μάτια τον είχε παρακολουθήσει από κοντά εκείνη τη μέρα. Τον μελετούσαν με ευλάβεια όσο έβαζε τα γυαλιά ηλίου του, όσο μιλούσε με τη σερβιτόρα. Αυτό το ζευγάρι μάτια άνηκε σε έναν άνδρα χωρίς όνομα και χωρίς τσιγάρα. Τον παρατηρούσε τώρα από την οροφή μιας πολυκατοικίας γονατισμένος στην τσιμεντένια ταράτσα μπροστά από ένα σκοπευτικό τουφέκι. Δίπλα του ήταν πεσμένος και άδειος ο μαύρος σάκος από την εσοχή στον τοίχο. Αδρανής και άμορφος πλέον σαν πεθαμένη μέδουσα στην αμμουδιά. Τα γόνατα του άνδρα συνηθισμένα σε αυτού του είδους τις κακουχίες δεν πονούσαν. Ούτε η πλάτη του ούτε ο αυχένας του πονούσαν αν και ήταν ώρες κοκαλωμένα στο ίδιο σημείο. Λίγο μόνο τα μάτια του τον πονούσαν από τις δυνατές αχτίδες του ηλίου που έδυε και τον έδιωχναν να πάει σπίτι του. Έβλεπε τον Νίκο με προσοχή. Είχε το δάκτυλο του στην σκανδάλη. Το χέρι του έτρεμε λίγο, όχι επειδή ήταν νευρικός. Το είχε ξανακάνει περισσότερες φορές απ’ ότι μπορούσε να μετρήσει. Το τσιγάρο έφταιγε για το τρέμουλο που τον είχε κυριεύσει. Τα συμπτώματα της απεξάρτησης τον ενοχλούσαν μέρες τώρα. Δεν τον έπαιρνε ο ύπνος τα βράδια. Σκεφτόταν την αγάπη του, σκεφτόταν μήπως θα μπορούσε να ήταν πιο ειλικρινής μαζί της, πιο τρυφερός, και αν θα άλλαζε τότε ίσως η ζωή του. Ίσως άλλαζε άμα ήταν πιο ειλικρινής και τρυφερός με τον εαυτό του. Ίσως να μην έφταιγε το τσιγάρο που δεν κοιμόταν τα βράδια.

Ο άνδρας γινόταν ανυπόμονος. Ετοιμαζόταν να τραβήξει την σκανδάλη. Όλα θα γίνονταν αθόρυβα. Ο Νίκος θα έγερνε το κεφάλι του πάνω από το τραπέζι, η οπή στο κεφάλι του θα έσταζε σταγόνες αίματος στον ζεστό καφέ του και τα χέρια του θα έπεφταν σιωπηλά στα πλευρά του. Στην χειρότερη ο άνδρας θα είχε 30 δευτερόλεπτα μέχρι κάποιος περαστικός να καταλάβαινε τι έχει συμβεί σύμφωνα με την κίνηση σε εκείνη την περιοχή. Του έφταναν και του περίσσευαν. Η σερβιτόρα μόλις είχε ακουμπήσει τον καφέ μαζί με ένα κουταλάκι του γλυκού και ένα μπολάκι με κύβους ζάχαρης στο τραπέζι του στόχου. Ο άνδρας ξεκίνησε να πιέζει την σκανδάλη, η αδρεναλίνη έκανε τα αυτιά του να βουίζουν. Οι παλάμες και οι κρόταφοι του υγροί από τον ιδρώτα που τον έλουζε. Κάθε ίνα του σώματος του ήταν έτοιμη να τρέξει με το που ακούσει το σφύριγμα της σφαίρας. Η αναμονή κράτησε για πάντα και καθόλου ταυτόχρονα. Ήταν πλέον έτοιμος να εκτελέσει το καθήκον του και τον στόχο του. Όλα σταμάτησαν. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο εκτός από τον άνδρα, τον Νίκο και το όπλο ανάμεσα τους. Όμως σφύριγμα δεν ακούστηκε. 1… 2… 3… 4… 5. Ο Νίκος έριξε πέντε κύβους ζάχαρη στον καφέ του. Ο άνδρας τους μέτρησε έναν προς έναν. Έτσι πίνει και εκείνος τον καφέ του. Ξαφνικά το σώμα του χαλάρωσε. Μπορούσε να γευτεί τον ζεστό καφέ με πέντε ζάχαρες στη γλώσσα του. Τόσο απαλός και γλυκός. Μπορούσε να τον μυρίσει και να νιώσει το θερμό φλιτζάνι στην παλάμη του. Τότε άλλαξε κάτι μέσα του. Προσπάθησε να πατήσει την σκανδάλη μάταια. Δεν θα μπορούσε να ξαναπατήσει τη σκανδάλη όσο μπορούσε να θυμηθεί την γεύση της ζάχαρης.

Την επόμενη μέρα όταν χτύπησαν την πόρτα του άνδρα άνθρωποι με τάση για βία και ματαιότητα το βρήκαν άδειο. Δεν υπήρχαν τσιγάρα ούτε κλειδιά. Μόνο το όπλο στο τραπέζι της κουζίνας και η άδεια εσοχή πίσω από το κομοδίνο. Τα σεντόνια ήταν κρύα και ο άνδρας πλέον κάπου μακριά. Με τσιγάρα και όνομα.

Revision #10
Created 12 May 2023 07:18:12 by Admin
Updated 28 February 2024 18:24:08 by Admin